

PROLÓGUS

ADÁS MEGKEZDVE.

NÖVEKVŐ LAMBENT-AKTIVITÁS ÉRZÉKELVE OLYAN EDDIG IS ISMERT FORMÁKBAN, MINT LEVIATÁNOK ÉS KISEBB TENGERI LÉNYEK. KÉT EDDIG ISMERETLEN FAJTA IS FELBUKKANT: JÁRÓKÉPES POLIPOK TÚNNEK FEL A GYORSAN NÖVEKVŐ ORGANIKUS STRUKTÚRÁKBÓL, BECENEVÜKÖN „INDÁK”-BÓL. A POLIPOK ÖNMEGSEMMISÍTŐK. JAVASLATOT KÉRÜNK. ADATOK ÉS KÉPEK CSATOLVA. FENIX, SANTIAGO, STROUD COG SZEMÉLYZETI TAGOK SÉRTETLENEK.

ADÁS VÉGE.

(ADÁS FORRÁSA: ISMERETLEN. FOGADÓÁLLOMÁS: ISMERETLEN.)

**7-ES CSÓNAKHÁZ MŰHELYE, TENGERÉSZETI BÁZIS,
ÚJ-JACINTO: KÉSŐI STORM, F. U. 15.**

Sam szénné röhögi magát.

Egy ideje már a motorját szerelte és magában vihogott, de most kirobbant belőle a nevetés, mintha valami láthatatlan figura viccet mondott volna neki. Nem azért, én is vagyok így néha. De az a piától van. Vágjátok, ugye? Már hosszú-hosszú ideje háborúzunk. Az ember igyekszik elviselni a helyzetet, ahogy csak tudja.

– Elmondod, mi olyan vicces? – kérdem tőle.

Már majdnem sír. Le kell tennie a kulcsot, amíg nem kap újra levegőt.

– Dizzy, láttad Bairdet?

– Túl sokszor is. De ennyire azért nem vicces.

– Úgy értettem, az új műhelyében. A privát műhelyében.

– Nem állítanám.

– Ó... – Nagy levegőt vesz, és még egyszer megpróbálja: – Ez...

– Végül összeszorítja a szemét, és újra nekifut, mert, gondolom, ez az egyetlen módja, hogy kiadja magából. – Csak az öreg latrina. Berakta a cuccát az egyik fülkébe, és a budit használja széknek. Láttam.

És ezzel vége. Kétrét hajlik, és nem is hallok mást, csak ahogy fuldokolva levegőért kapkod, míg végül kihúzza magát, és könnyek csí-

kozzák az arcát. Pokoli jó látni, ha valaki így nevet. Lehet a helyzet bármilyen rossz – és basszus, ha valamikor, hát most rossz a helyzet –, néhányan még így is képesek meglátni a dolgok vicces oldalát.

Mert, tudod, ha az ember nem koncentrálna a jó dolgokra, bedilizik. Nevetni kell, szeretni vagy inni; így lehet túlélni a napot, ha az ember háborúzik, mióta az eszébe jutja. De nem szabad nyíltan szembenézni a helyzettel, vagy úgy végzed, mint Hoffman. Vagy Marcus. Mindketten egy világ súlyát cipelik, és öregebbnek látszanak, mint amilyenek valójában.

De... A magasságos mindentudó Damon S. Baird tizedes, amint a retyón ül, a húgyban és saját fontosságának tudatában? Ezt látnom kell.

– Ezt meg kell néznom!

– Ma reggel kiment járőrözni – mondja erre Sam. – Majd ma este átviszlek. Lenyúlunk Barbertől egy kamerát, és levadásszuk. Megörökítjük az utókor számára – kezdi újra a vihogást. – Vajon ki adja a legjobb címet? Baird, a budibaka... Jó ég, mennyi vicc, és milyen kevés idő!

– Mégis mit csinálhat? Mi ez a titkolózás?

– Gőzöm sincs! Szerintem Hoffmantól kapott valami javítanivalót – kacsint. – De elég sok időt tölt a bot baszkurálásával is. Biztosan kettesben akarnak lenni.

Egy időre kinevette magát, úgyszólván visszatér a motorjavításhoz. De látom, hogy még mindig a porcelántrónon székelő Baird jár a fejében, mert időről időre megpillantom, amint magában somolyog.

– Néha örülök, hogy ekkora genyó – töpreng. – Kell egy szelep, tudod? Rázúdíthatom a negatív oldalam. Tudod, mint az az izé a hajók burkolatán... – gesztikulál a franciakulccsal, és úgy grimaszol, mintha nem jutna eszébe egy szó. – Segíts már, Diz, hogy is hívják? Te voltál kereskedelmi matróz, tudod, mire gondolok!

– Egy védelmi blokk?

– Az az!

– Felfogja az ütéseket, és megvédi az alatta levő fémet a rozsdától.

– Pontosan. Ő ilyen. Baird az én védelmi blokkom.

Nevet, és visszatér a javításhoz. Az igazat megvallva, a világ korántsem ilyen vicces. Már tizenöt éve csak menekülünk és menekülünk, és most sarokba szorítottuk a saját hátsónkat. A sziget nagyjából az utolsó jó hely az egész Serán, mert a Sáskák idáig még nem ástak el a Serrano óceán fenekén. De a Lambentek – azok a mocsokfajzatok – ránk találtak. Rosszabbak, mint azok a rohadt férgek, és most itt vannak, a mi partjainkon, és felrobbantják a hajóinkat. Mert felrobbannak, vágod? Járkáló bombák. Van belőlük minden méretben és formában – azok a rákszerű izék, a polipok, az indának gúnyolt

fatörzs-dolgok, bálnaméretű lények és a bitang ocsmány angolnák – és mind olyan furcsán ragyognak, mint a medúzák. Miattuk jöttek elő a férgek a föld alól, és estek nekünk. Őket meg a glowie-k gyilkolták odalent.

Hát, egy rejtéllyel kevesebb, bár ettől még mindig lószart se tudunk a glowiekról. És most már kifogytunk a menedékekből is.

Igazán kár. Pedig a sziget nagyon szép. Azt hittem, ez jó hely lesz arra, hogy biztonságban felnevelhessem a lányaimat, erre csak egy még veszélyesebb helyre rángattam őket. Talán jobb lett volna, ha Szakadárok maradunk. Úgy könnyebb elrejtőzni. Csak egy patkány vagy a csatornában. Azt se tudják, hogy ott vagy.

Mindegy, most újra minden csendes – legalábbis most. Lecserélem Betty sebváltófolyadékát. Az öreglányon már meglátszik a kora. Nehéz alkatrészt találni a grindlift rigekhez, úgyhogy Baird segít újakat ácsolni. Az igazat megvallva, nem is olyan rossz fej. Amíg a kerekekre és a reteszekre koncentrálok, eszébe sem jut, hogy csöves vagyok.

Szóval, Betty alatt fekszem, eresztem le a tartályát, és hallom, hogy nyílik az ajtó. Látom, hogy csizmák sétálnak el melletttem, és Hoffman azt kérdezi:

– Sam, van öt perced?

– Igen, uram – feleli, és mindketten kiballagnak. Kint marad egy darabig, úgy fél órára, és mire visszaér, már Betty elektronikáját bütykölöm, úgyhogy látom Sam arcát, amint belép. Már nem tűnik olyan vidámnak.

– Mit akart Hoffman? – kérdezem. Az ezredes mostanában nagyon pedáns. A legutóbbi poliptámadás okozta. Újra az Anvil Kapu kezdett rágódni, pedig épp ideje lenne, hogy elfelejtse. – Minden oké?

– Végre elmondta, hogy esett el az apám. – Sam úgy-ahogy meg-
rázza a fejét. – Úgy érezte, éppen ideje, hogy megtudjam. Ez a sok polipostromos szar újra eszébe juttatta.

Anvil Kapu ostroma már több, mint harminc éve történt – még az Inga Háborúk idején, mikor még azt se tudtuk, mi fán terem egy lárva vagy egy glowie. Hoffman nem igazán siette el. Nem jellemző rá az érzelgősség, Samet az apja után nevezték el. Nem érte meg a lánya születését. Ez elég szívszorító, a rohadt életbe...

– Akarsz róla beszélni, Sam?

– Gyorsan történt. – Látom, hogy fáj neki. – De apa úgy döntött, hogy marad... – És ekkor hirtelen elhallgat.

Vannak lányaim. Meg tudok birkózni ezzel.

– Ne haragudj, édes! Még mindig nem értem.

– Ott maradt, hogy megvédje az erődöt – mondja, és felveszi a kulcsot, mintha valamivel el akarná terelni a figyelmét a hírekről. – Hoffman azt mondta, volt lehetősége a távozásra, mikor evakuálták a civileket Anvil Kapuból. Anyámmal együtt elmenekülhetett volna. De Hoffman azt mondta, nem akarta hátrahagyni az egységét.

Na, most a legtöbben az ilyeneket hívják hősnek. Igazuk van: ha egy férfi kitart a bajtársai mellett, az az igazi hős. Az emberiség legjobbja. De látom Samen, hogy ő ezzel nem ért egyet. Katona vagy sem, ő akkor is csak egy kislány, aki sose látta a papáját. Most nagyon óvatosan kell fogalmaznom.

– Biztos nehéz döntés volt ez neki, Sam...

Bólint, és újra munkához lát a motoron. De a gondolatai messze járnak. Automatikusan csinálja, erre vagy arra teker egy szelepet anélkül, hogy tényleg odafigyelne.

– Utálok magamat – mondja végül. – Először csak arra tudtam gondolni, hogy elhagyott engem és anyát azért, hogy a haverjaival maradjon. De katona vagyok. Tudom, hogy ez nem ilyen egyszerű.

Nem, nem egyszerű, ahogy apának lenni is nehéz kenyér. Őszintén szólva, én sem önként álltam be a seregbe. Besoroztak – a Mentőcsónak Hadművelet során, mikor Prescottnak az a nagyokos ötlete támadt, hogy a hozzám hasonló Szakadár-csövesekből bakákat faragjon. Teszed a dolgod, a kormány pedig élelmet és gyógyszer ad a családodnak. Hagytam, hogy a COG besorozzon, hogy mentsem a kicsikéimet.

Meglepődnél, mire nem képes az ember a gyerekeiért.

– Az apád biztos rettegett attól, hogy te meg a mamád nem élitek túl, ha az indik győznek – mondom végül. – Én is ugyanígy rettegettem, hogy mi lesz a lányaimmal, ha nem állok be a COG-hoz. Ennél rohadtabb döntést még sose kellett hoznom.

Nem ismertem Samuel Byrne őrmestert, de Hoffman ezredes szerint jó ember volt. Az ő szava nekem elég. Csak azt mondhatom Samnek – Samantha Byrne-nek –, amit én igaznak vélek.

Rám pillant, kissé üveges tekintettel. Tudjátok, mit kedvelek benne? Nem fél beismerni az érzéseit. A kemények sem akarják örökké elnyomni őket. Remélem, jut valamire Dommal – a szegény pára még mindig gyászol –, mert annyira jól összeillenek. És mindkettejüknek nagyon jót tenne.

– Kösz, Diz – mondja végül. – Rendben leszek.

A helyzetnek többféle magyarázata is lehet. Sam apja vagy maradt a posztján, vagy elhagyta a családját. Nem tudom, Sam apja miért választotta a maradást és a halált. Felteszem, töméntelen oka lehetett. A legjava egy mákszemnyit sem érthető az olyan embereknek, akik nem voltak ott, úgyhogy maradjanak szépen kussban, amíg

nem kerülnek hasonló gebaszba, és nem kell ilyen döntést hozniuk. De azt tudom, hogy a katonák meghalának a társaikért. De én is kétségkívül mindent megtennék azért, hogy a lányaim felnőjenek, még ha én nem is lehetek végig mellettük.

Mert a jó apáknak ez a dolga. És a gyerekeid talán nem fogják szeretni, hogy mindig a lehető legjobbat teszed értük, de ez már a munkával jár.

Ha az ember helyes döntést hoz, az nem mindig egyenlő a népszerű döntéssel.

Csak remélni tudom, hogy egy nap megértik, mit kellett tennünk a túlélésért.

ELSŐ FEJEZET

Mégis hányféle fajtájuk lehet még azoknak a nyamvadék glowie-knak?

Gill Gettner őrnagy, Raven pilóta,
az első Vectesen kinőtt Lambent-indák láttán

A KR-80-AS KING RAVEN JÁRÓRSZOLGÁLATBAN VECTES ÉSZAKI RÉSZÉN; TÍZ NAPPAL AZ ELSŐ LAMBENT ÉSZLELÉSE UTÁN, STORM, 15 ÉVVEL F. U.

Damon Baird megpróbált visszaemlékezni, mit is érzett pontosan, mikor meglátta az első férgét az F-napon.

A részletekre emlékezett, de az azokat kísérő érzelmekre nem. Arra tippelt, hogy nagyjából úgy érezhette magát akkor, mint most: kavargó gyomor, viszkető fejbőr és a beleégett állati reflexek, amelyek futásra vagy harcra ösztönözték. Nem tudta, hogy ezek az indák miben különböznek a többitől, hogy mit kerestek azok a nagy, vörös hólyagok a törzsükön, de ösztönösen tudta, hogy vagy szarrá robbantja őket, vagy pedig bitang gyorsan elfut.

De ha az ember egy a talajtól húsz méterre lebegő Ravenben kuporog, onnan nincs menekvés. Úgyhogy inkább bemérete a legközelebbi hólyagot.

– Központ, itt a KR-Nyolc-Nulla, kapcsolat a rács Visszhang-Ötös pontján! – ismételte Gettner, mintha az osztály hülyéjének magyarázna. – Komoly indabehatolás! Épp most kelt ki három rohadék! Tudom, hogy a Delta Egység egy vérbeli mini hadsereg, de attól mi még örülnénk a segítségnek!

– Vettem, Nyolc-Nulla, de a Visszhang-Ötös pont szárazföldön van. Kérem, erősítse meg pozícióját! – felelte Mathieson, aki a legnagyobb gebasz közben se emelte meg a hangját.

– Pontosán tudom, hogy a szárazföldön van, Mathieson! Épp ezért fontos, és épp ezért kéne segítség! Nem lehetnének itt!

– Hány polipot lát?

– Egyet se! Egyelőre...

– Vettem, őrnagy! Várjon!

Baird áthelyezte a karját. Gettner egy minden báj nélküli, savanyú ribanc, de igaza volt. Az indáknak, ezeknek a borzalmas, faszzerű hajtásoknak, amelyekkel alig néhány hete találkoztak először, a nyílt tengeren kellene lenniük.

Nem. Most tévedtünk. Itt vannak, tehát rájöttek, hogy törhetnek át a tömör grániton. És még ezt nevezik biztos helynek!

Ja, akárcsak Ephyra. Vagy Jacinto. Miért dőlök be minden baromságnak?

Az indák már elsüllyesztettek egy csatahajót, egy emulziófúró álmást, és ki tudja, hány kisebb hajót. Talán számukra teljesen hétköznapi dolog áttörni a magmás kőzeteken.

– Fenix, ez a madár nem lebeghet itt egész nap – mondta Gettner. – Örülnék, ha azok az izék végre eldöntenék, mit akarnak.

– Továbbítom, őrnagy – nézett bele Marcus a fedélzeti ágyú távcsövébe, miközben Nat Barber, Gettner fedélzetmestere képeket készített a jelentéshez. – Mennyi idő telt el?

– Két perc – felelte Gettner.

– Tízet kapnak.

– Oké, döntetek végre, gyerekek! Én addig elpazarolok még egy kicsit az amúgy is kevés üzemanyagunkból.

Semmi sem úgy történt, ahogy kellett volna. Az indák általában másodpercek alatt kinőttek, és utána a polipok – gonosz kis szarládák, sok lábbal és foggal – apró, vérszomjas rákok módjára kezdtek özönlenni róluk, majd az ember képébe robbantak. De a polipok nem jöttek. Az indák csak álltak, ragyogtak és vártak.

Még sose láttam efféle hólyagokat az indákon.

Minél tovább bámulta őket, Baird annál jobban látta a keresztet a sejtfalán, amely mintha negyedekre osztotta volna a hólyagot.

– Na jó, mi a faszok azok az izék?! – tört ki belőle, de igazából nem várt választ, csak hallani akarta a hangját. – Azok a rohadt hólyagok! Valaki küldjön egy képeslapot a válasszal!

– Magházak – vont vállat Dom Santiago.

– Máris sokkal jobban vagyok.

– Te kérdezted... – Dom hátranézett a válla fölött. – Hé, Cole Train! Beugrik valami ezekről?

– Ja – felelte Cole. Mindenki – a hat baka és a kutya – igyekezett úgy elhelyezkedni az utastér szélén, hogy a lehető legjobb pozícióban legyen az elkerülhetetlen polip-parti kezdetekor. – A gyomok a régi építkezéseken! Amiknek olyan hangosan durrant a magházuk. Haver, régen szénné röhögtem magam, amikor ezekkel játszottam.

– Akárcsak én – vágta rá Dom. – És ne mondd nekem, hogy sose durrantottad ki őket, hogy meglásd, milyen messzire tudnak ellőni, Baird!

Bairdnek újra eszébe jutott magányos, nyomorúságos gyermek-kora. Egy alapító család gazdag csemetéje volt. Egyetlen kalandja se volt tiltott helyeken – helyettük különórákra járt.

– Én sose játszottam építkezéseken – válaszolta lenézően, de közben azt kívánta, bárcsak legalább egyszer összeszedte volna a bátorságát kiskorában, hogy átmásszon egy „BELÉPNI TILOS” jelzésű kerítésen. – A drága mamám inkább a komornyikra bízta az efféle szarságokat. A ribanc...

– És maga, örmi? – fordult Dom Bernie Matakához.

– A Déli-szigeteken nem voltak ilyesmik.

– Mármint építkezések?

– Nem, azok a gyomok.

– Ephyrai nebáncsvirág – morogta Marcus, miközben összehúzott szemöldökkel vizslatta az indákat a fedélzeti gépágyúra görnyedve. Vagyis ő is tudta, milyen növényekről beszélt Dom. – Ágyúsvirág. Glandulifera ephyrica.

Baird lefogadta volna, hogy Marcus Fenix sose játszott egyetlen nyamvadt építkezésen sem. A családja – nem is, a dinasztiaja – még Bairdénél is vastagabb volt. A Baird családnak volt néhány szép festménye meg egy kúriája, a Fenixeknek meg egy körbefalazott birtokuk és több értékes műtárgyuk, mint a rohadt Ephyrai Nemzeti Múzeumnak.

És most már senkinek nem volt semmije. A lárvák, ha másban nem is, az egyenlőségben hittek.

– Ja tényleg, el is felejtettem! – gúnyolódott Baird. – Te meg Dom, meg a gondtalan kispajtásaitok, bla, bla, bla...

– Az anyám – mordult fel Marcus – mindig a Hollowsba vitt sétálni! A biológus anyám!

Dom gyengén oldalba bökte Bairdet.

– Kussolj már, Baird!

Ezt olyan fáradt hangon mondta, hogy a Raven motorzaja miatt még a rádióban is alig lehetett hallani. És ha Marcus elvesztette a családját? Nagy ügy. Ezzel mindenki így volt, és Baird úgy gondolta, hogy a „hogyan” és a „mikor” nem nyom sokat a latba mindezeken után. De legalább befogta. A hólyagokon tartotta a szemét, s érezte, ahogy a szél az arcát csapkodja és kiszárítja a szemét, miközben a Raven a lombkorona legfelső szintjén lebegett. Nem mert félrenézni, hogy felvegye a szemüvegét. Mac, a seggfejfogó kopó beprézelte a fejét Baird lába és Dom közé, mintha ő is az indákat figyelné.

Öt perc... hat... és senki meg se nyikkant.

Majd a hólyag, amit Baird figyelt, abbahagyta a pulzálást.

– Hé, szemeket hegyezni! Kezdődik! – Baird ujjá ráfeszült a Lancer ravaszára. – Másodpercek kérdése!

– Nyugalom, emberek! – szolt Marcus. – Ne pazaroljátok a lószert! Ekkor az összes hólyag abba hagyta a lüktetést, egytől egyig, teljesen egyszerre. Az izzó vörös foltok elhalványultak, mint a hűlő parázs, és a színük szürkére fakult. Leírhatatlan látvány volt; Bairdnek úgy tűnt, mintha megkötöttek volna, mint a beton – mintha elszállt volna belőlük az élet.

– Szerintem vége a műsornak, bébi – próbálkozott Cole. – Az ördögbe is, kérem vissza a pénzemet! Én glowie-rákokért fizettem!

Gettner eltávolodott a Ravennel az indáktól, és tíz méterrel feljebb tett egy lassú kört az ágak felett.

– Jól van, leszállunk – mondta végül. – Halottnak tűnik az egész.

– Száz százalék? – kérdezte Baird.

– Te vagy a glowie-szakértő, már aprítottál halott indát. Mit mondasz?

– Én már semmiben nem vagyok biztos. Főleg akkor, ha a glowie-król van szó – vont vállat Baird. Senki nem tudott eleget a Lambentekről, még ő sem.

De hol lehettek a polipok? Csak arra tudott gondolni, hogy nem az indákból jöttek, hanem velük, pont úgy, ahogy a Lambent leviatánokkal. Egyik lehetőség se volt túl megnyugtató. Baird nem szerette a megoldatlan rejtélyeket, ez pedig pont olyan volt, mint egy hiányzó darab a kirakós játékból.

Gettner jó ötvenméternyire landolt az indáktól, vagyis lehet, hogy meggondolta magát.

– Jól van, essünk túl rajta!

Mac hangosan morgott, és le sem vette a szemét a göcsörtös törzsekről. Bernie lehajolt, hogy megnyugtassa. A kis híján az ember derekáig érő jószág valami szarvaságár-keverék volt szürke, drótszerű szőrrel és bánatos szemekkel, amelyekkel akár egy kilométerre is ellátott. Még mindig látszottak az utolsó polipokkal vívott csatájának nyomai: tele volt apró égési sebekkel.

– Nincsenek glowie-k, kiskutyám... – nyugtatta Bernie. – Semmi baj! Sehol egy csúnya polip!

– Rendezni akarja a számlát – vetette közbe Baird.

– Mint mindannyian! – vágta rá Bernie, majd lehajolt, és szorosan a keze köré tekerte a kutya pórázát. – Most legalább rendesen megvizsgálhatunk mindent.

Marcus olyan lassú léptekkel vezette a csapatot az indákhoz, mint amellyel a ketyegő bombákat szokás megközelíteni.

– Számítok a kutyára – mondta. – Az állatok hamarabb megéreznek minden szarságot, mint mi.

Baird jobban eltávolodott Mactól. Bár alapvetően kedves, szelíd kutya benyomását keltette, de Baird a saját szemével látta, hogy egy-

szer majdnem megskalpolt egy fickót. A helyiek arra nevelték a kutyáikat, hogy parancs nélkül is megtámadják a Szakadár-fosztogatók csapatait. Baird ezt a legkevésbé sem bánta, mivel az ő szemében a Szakadár-bandák aljanép voltak, akik csak lopni és erőszakolni ruccantak át a Vectesre. De semmi kedve nem volt lelesztelni, milyen jó a kutya seggfej-felismerő rendszere.

– Olyan, mint valami öreg kő – állapította meg Dom, miután az inda mellé érve megtapogatta a sziklakemény felszínét.

– Aha – felelte Baird, aki, ha nem látta volna az indák néhány perccel korábbi kikelését, meg lett volna győződve, hogy évszázadok óta itt állnak. Semmi jelét nem látta, hogy valaha is éltek. – Vagy mint egy megkövült fa.

– Vajon milyen lehet a gyökere? – nézett le Marcus a törzse mentén.

– Nézzétek, ez egy vulkanikus sziget... – töprengett Baird. – Itt biztonságban kéne lennünk. De ha ez a hely féregbiztos, akkor miért nem glowie-biztos?

– Lehet benne valami! – Bairdnek ez jobban esett, mint egy kitüntetés; Marcus ritkán dicsérte az embereket. – Talán így, hogy nem több száz méterrel a víz alatt vannak, többet is megtudhatunk ezekről az izékről.

Marcus elhallgatott, és ujjával lenyomta a fülesét, hogy meghallgassa a bejövő üzenetet. Néhány másodpercre behunyta a szemét, amely egyértelműen jelezte, hogy a hírek felbosszantották.

– Igen, ezredes, hallottam... – sóhajtott. – Nem, megvan a kutya... Igen, Bernie is rendben van... Minek képzelem magát, istenverte geológusnak? Rendben, biztosítjuk a környéket, és megvárjuk, amíg megérkezik. Fenix kilép!

Bernie állkapcsát összeszorítva pillantott Marcusra, a szokásos őrmesterek közötti telepátias kapcsolatukkal. Baird lenyűgözve figyelte őket.

– Ajjaj! – mondta Bernie rosszat sejtve.

Marcus levette egy percre a fejkendőjét, hogy megvakarja a fejét, és hajában sokkal több volt a szürke szál a fekete között, mint amennyire Baird emlékezett. Ritka – és furcsa – látvány volt őt csupasz fejjel látni. Valahogy pusztán attól, hogy levette ezt a kifakult fekete szövetet, emberinek és sebezhetőnek tűnt, nem pedig szőrös tökű háborús hősnek.

– Hoffman rinyál, mert nem szóltál neki, hogy elhagyod a tábort – közölte Marcus Bernie-vel, és visszavette a kendőjét. – És jön az elnök úr, hogy személyesen is megnézze a helyzetet.

Pont ez hiányzott nekik: egy hivatalos látogatás Prescotttól.

– Ennyire unatkozik, vagy mi? – felelte Baird. – Mert ha igen, áshatna nekünk néhány latrinát...

– Viselkedj rendesen, Baird! – Ami azt illeti, Marcus akár Hoffmanra is célozhatott ezzel. – Ide küldi Dizzyt, hogy kiásson egy ilyen izét elemzésre, de gőzöm sincs, mire megy majd ezzel.

Bernie levette Mac pórázát, hogy a kutya körbeszimatolhasson.

– Neked tudnod kéne, Szöszi! Te vagy az egyetlen tudósféle erre felé – ütögette meg Baird mellpáncélját. – Csak el ne veszítsd azt az átkozott lemezt! Hoffman folyton arról karattyol.

Baird sosem feledkezett meg az adatlemezről. A páncélja alá rejtette. Alvás közben a matraca alá tette. Még zuhanyozás közben is karnyújtásnyira tartotta. Hoffman arra számított, hogy képes dekódolni, és a technikusi büszkesége függött ettől.

– Nektek aztán tényleg nincs miről csevegni az ágyban, nagy! – vágott vissza, majd elővette, és az orra alá dugta. – Ettől még nem lesz könnyebb Prescott szemébe nézmem. Szerintem tudja, hogy nálam van.

Mac ugatott néhányat. Bernie megfordult, hogy megnézzze, merre van.

– És mégis mit tehet? Lebirkózik, hogy elvegye tőled? – majd elindult, hogy megnézzze, mit talált a kutya. – Mert ha igen, lenne egy fizető néződ.

Cole Baird mellé baktatott, és kísérletképpen megbökte a csizmájával az indát.

– Furcsa egy szarság ez, öregem!

– Manapság mindennaposak az efféle furcsa szarságok.

Mac még mindig csaholt. Cole elnézett Baird mellett, és száját elhúzva pillantott a távolba.

– Én nem értek a kutyákhoz – töprengett –, de Mac inkább amolyan csendes gyilkos. Nem szokása ugatni.

Marcus és Dom egyszerre fordult meg. Bernie utolérte Macet, aki az orrát a fű közé dugta, mintha szagot fogott volna. Bernie lecsúsztatta a puskáját a hátáról, és jelzett Marcusnak, hogy jöjjön oda.

– Szerintem nem csontot talált – mondta Baird.

A szomszédos mezőről egy tehéncsorda figyelte a jelenetet, kidugva fejüket a sövény fölött. Majd egyszerre megfordultak, és elvágattak onnan, mintha megijedtek volna valamitől. Mac morogni kezdett, és egyetlen pontra meredt a földön.

Baird felkészült a legrosszabbra. Mac morogva kaparta a füvet, majd eszelős ásásba kezdett, mire Bernie a nyakörvénel fogva elrángatta onnan.

– Szerintem jobb lenne, ha felszállnánk... – szólt Marcus.

De Baird nem érzett remegést a csizmája alatt. A régi Jacintóban ez volt az első jele a férgek felemelkedési lyukának. Épp azon volt,

hogy szóljon Marcusnak, mikor Mac kiszabadult Bernie markából, a körülöttük lévő legelő földrengésszerűen szétnyílt, és Baird rájött, hogy távolabb vannak a várakozó Raventől, mint ahogy azt gondolta.

Tíz méterre tőlük egy hatalmas, szénfekete, vörös fényekkel teli törzs bújt ki a talajból. Bairdet arcul csapta egy adag nedves föld, amit a kikelés pusztá ereje szórt szanaszét. Reflexszerűen behúzta a nyakát, és akkor látta meg a kráter szélén nyüzsgő lábak seregét, amelyek úgy másztak kifelé a lyukból, mint pókok a lefolyóból.

– Polipok! – ordította Dom.

Még szép, hogy a kis szarcsimbókok végül előtolták a pofájukat. És ezzel legalább Baird egyik kérdése választ kapott.

Az indákkal jöttek. Nem belőlük.

A POLIPOK FELBUKKANÁSI LYUKA, ÉSZAK-VECTES

Nem könnyű megmondani, melyik Lambent vagy Sáska volt a legrosszabb. De Domnak megvolt a saját frászkeltő toplistája, és a polipok átvették az első helyet a Sáska-tickerektől.

Taposóaknák voltak – de sétáltak, szaladtak és vadásztak is.

Hiába voltak apróságok a Berserkerekhez képest, mindent elleptek. Méghozzá gyorsan. És ez előhozott belőle valami ősi ösztönt. Az a sok sebes láb és az agyaras pofák százai a pusztítás megállíthatatlan tengerévé álltak össze, amelynek az ő bekebelezése volt az egyetlen célja. Nehéz volt megállni, hogy el ne meneküljön.

De ha megfordulna, letepernék, és akkor mindennek vége. Néha nem tudta, számít-e ez neki most, hogy már elvesztette Mariát és a gyerekeket, de akkor úgy érezte, csakis ez számít.

Lények tengere tört föl az inda mellett tátongó résből, és azonnal szerteszt szaladtak, akár a fazékból kifutó tej. Dom csak a sötétszürke lábak garmadáját látta. Az első polip, amit eltalált, genyres belsőségek zuhanyává robbant, és magával vitte néhány pajtását is, de a többiek úgy jöttek, mintha ez mit sem számítana. Talán csak az adrenalin és az ösztön vezette őket, akárcsak őt. Semmi másra nem koncentrált, csak a raj egy derékszögnyi szeletére, ami egyenesen felé tartott, miközben balról jobbra kaszálva kilőtte rájuk a teljes tárat, és a füle csengett az automata fegyverek okozta robbanásoktól. Ekkor a Raven fülsiketítő hangja mindent elnyomott. A propellerek keltette szél leveleket és port sodort az arcába.

– Kifelé onnan! Delta! – ordította Gettner a rádióba, noha semmi szükség nem volt rá. – Tűnjünk innen a francba, majd Barber lemossa őket!

– Negatív! – lihegte Marcus. – Próbálj meg pontosan célozni!
– Baszd ki, Marcus, lehetnek vagy szá... – Gettner hangját elnyomta a fedélzeti gépágyú kerepelése, pont Dom feje fölött. Polipcafatok és sár záporozott rá, beborítva arcát éles darabkákkal.
– Szétszóródnak! Menekülnek!

– Utánuk! – csattant fel Marcus. – Gyerünk, kövesd őket!
Gettner lehűtötte.

– Te őrmester vagy. Én őrnagy. És én maradok.

Dom oda se pillantva töltött újra. Ha levenné a szemét a polipok előőrséről, letepernék vagy lerágnák a lábát, hogy a legrosszabbakat ne is említse. Inkább csak tüzelt. Tudta, hogy Baird és Cole előtte jobbra van, de ezen túl minden összemosódott, amiben csak a polipok recés lábait és agyarakkal teli száját látta, ezeket viszont borzasztó élesen. Úgyhogy célzott, lőtt, és addig tüzelt, amíg ki nem ürült a tára. Hallotta saját ziháló légzését. Mintha a támadó hullámnak nem lenne se vége, se hossza. Akárhány polipot szedett le, kető lépett a helyére.

– Mennyi?! – ordította Bairdnek. – Mit mondott, mennyi van belőlük?!

– Kábé kibaszott kurva sok! – vágta rá Baird, és újratöltött. – Bocs, ha nem vágod a szakzsargont!

– Egyetlen indából?

– Ne törődj a matekkal, Dom! – vett elő Cole egy gránátot, és karját hátrahúzával felkészült a dobásra. – Csak lödd fasírttá a kis geciket!

Dom látta a nyüzsgő poliplábak sokaságába beszálló gránát hosszú ívét. A robbanást nem hallotta, de a vakító fehér fény bekebelezte, és csak egy neonszínű foltot látott. Eltelt néhány másodperc, mire rájött, hogy a hátán hever, csak úgy záporozik rá a sár, kifulladásra kapkod levegő után, és Lancerjével a levegőbe tüzel.

Fel kell kelnem. Polipok! Fel kell kelnem! Ha a földön vagy, meghaltál! Bassza meg...

Fél térdre tápászkodott, és kiköpte a szájába került földet. Egy pillanatra minden üres volt – semmi zaj, semmi mozgás, semmi fájdalom, csak a tudat, hogy tetőtől talpig mocskos, és fel se tud állni. Vége van, ugye? Ekkor valaki megragadta a grabancát, és talpra állította.

– Hoppá, úgy tűnik, ezt benéztem! – mentegetőzött Cole a fülébe. A hangja olyan volt, mintha víz alól jönne. – Bocs, bébi! Minden oké? Mármint veled, nem a rákokkal.

Baird a semmiből bukkant elő, és homlokát ráncolva nézett Dom arcába.

– Na ja, Cole úgy dob manapság, mint egy kislány! Mondd csak, hány zsenit látsz?

– Egyet se – felelte Dom. Korábban is került ilyen közel egy robbanáshoz. Most már tudta, hogy nem ez volt az utolsó alkalom, és remegni kezdett a dühtől. – Csak egy seggfejet!

– Fantasztikus! Ha kettőt látnál, agyrázkódásod lenne. És az rossz. Domnak végül sikerült felnéznie, hogy összerakja, voltaképpen mi is történt. Egyetlen polipot sem látott, és az alapján, ahogy Marcus hosszú, széltől szélíg tartó mozdulatokkal fésülte át a legelőt, nem volt ezzel egyedül. A mező teljesen kiégett. Egy sor kráter vezetett a magas fűbe.

– Mindet elkaptuk? – kiáltotta Dom.

– Minden oké, Dom?

– Ja, minden! Azt kérdeztem, mindet elkaptuk?

– Nem! Két farka meglépett! – Marcus megfordult; tetőtől talpig polipcafatok borították. Kézfejevel letörölte az arcát, mielőtt lenyomta a fülében levő rádió gombját. – Nyolc-Nulla, itt minden tiszta! Látjátok a többit?

– Követem az egyiket – válaszolta Gettner. – Nehéz eldönteni, hogy a polipok vagy a propellerek mozgatják a fűvet.

– Gyalog követjük a másik farkát. Fenix kilép!

– Hol lehet a Boomer hölgy? – kérdezte Cole.

– Ahol a kutya. A polipok után eredtek. – Marcus elfordult, és kocogni kezdett. – Majd én utolérem. Ti maradjatok itt, és várjátok meg Hoffmant!

Cole elkeseredetten tárta szét a karját. Kötelességének érezte, hogy vigyázzon Bernie-re, még ha nem is volt muszáj.

– Ne csináld már, a nagy elpusztíthatatlan! – vágta hátba Baird. – Csak gondold bele, mit élt túl! Két háborút. Isten tudja, hány csatát a férgek és a Szakadárok ellen. Bombákat úton-útfélen. Ja, és képes volt macskán élni, a kurva életbe! Ha az nem ölte meg, semmi sem fogja.

– Akkor is hatvan! – vágta rá Cole atyáskodóan. – És kezd meglátszani rajta, bármennyire is tagadja.

Baird felöltötte a ki-nem-szarja-le arcát, amiről Dom jól tudta, hogy csak színészkedik, majd letérdelt az egyik kráter szélére, hogy megvizsgálja. Dom jól hallotta Gettner Ravenjét, amint a mező felett köröz, hogy felderítse a terepet; a hangja az irányváltásokkal erősödött és halkult. Legalább az már biztos, hogy a halláskárosodása nem végleges. De még egy-két ilyen szerencsés menekülés, és nem Bernie-t kell majd kiskanállal összeszedni, hanem őt.

– Vélemény? – kérdezte Dom.

– Szent szar! – dugta a fejét a kráterbe Baird. – Nem tudom, ebből másztak elő, vagy ezt robbantottuk nekik.

Cole bocsánatkérő mozdulattal borzolta meg Dom haját.

– Biztosan jól vagy? Elég zavartnak tűnsz...

– Minden oké.

– Az bezzeg senkit nem érdekel, én hogy vagyok! – mondta erre Baird.

– Ja, tényleg! Glowie vagy már, Baird? – Cole értett ahhoz, hogy állítsa le Baird folyamatos aggodalmaskodását. – Az egyik kis rohadék megszúrta a lábad, és már napok óta nem vekengsz miatta! Tőled nem ehhez szoktunk.

Baird szentül hitte, hogy a glowie-k valamilyen fertőzést terjesztenek, és valószínűleg elkapta. Láttak már glowie férgeket, Brumakokat és leviatánokat, úgyhogy a glowie-vá váló Baird lehetősége nem volt elképzelhetetlen, maximum zavaró. Baird lekuporodott a sarkára, és megbökte a bokáját, mintha próbálgatná.

– Ellenőrzöm, Cole – felelte. – Nekem elhiheted! Minden este. A sötétben.

– Ja, érdekelt is, mit művelhetsz a budiban egymagad... – kuncogott Cole. – Hé, hallok egy másik Ravent! Mosolyogjunk, embeerek, és viselkedjünk rendesen Prescottt előtt, oké?

Mel Sorotki hangja töltötte be a kommunikációs csatornákat.

– Itt a KR-Kettő-Három-Kilenc; látunk titeket! Érdekes növényeket természetek! Alig várom, hogy lássam a rózsalugast!

– Segítség nélkül idetaláltál?

– Tégy panaszt írásban az elnöknek, Baird! És a mindenit, már itt is van!

Egy gépfegyver hangja, amelyet petárdára emlékeztető robbanásorozat követett néhány mezővel távolabbról, végül elég hangosnak bizonyult ahhoz, hogy még Dom is felfigyeljen rá.

– Gettner megtalálta a glowie-jait – állapította meg Cole. – Látod, Dom, minden jó, ha a vége jó. Ha végre szétlövöd a mocskokat, biztos lehetsz abban, hogy nem jönnek vissza újra csatasorba állni.

– És a sötétben minden seggfej fekete.

– Mondjuk, ez már nem segít a Sáskákon, ugye? – tette hozzá Baird.

Sorotki Ravenje mélyen a legelő fölé kanyarodott, és leszállás előtt megkerülte az első indacsokrot. Hoffman kiugrott a Ravenből, és határozott léptekkel Dom felé indult.

Victor Hoffman volt Dom felettese még a kommandós napjaiban, az Inga Háborúk idején. Domnak még mindig nehezebbre esett elképzelni az öreget a Védelmi Hivatal vezetőjeként. Városok égtek le és süllyedtek el, a világ népességének jó része meghalt, és a hatalmas COG csak egy menekültváros volt díszes zászlóval és néhány hajó-

val, de Hoffman ezredes, az utolsó eleven rangidős tiszt, még mindig megvolt. Egyike volt a kevés fix pontnak Dom életében.

– Van sérült? – kérdezte Hoffman. – Az istenit, Dom, ramatyul festesz!

– Még mindig jobban, mint a polipok, uram!

– Hová tűnt mindenki?

– Követték Macet, hogy levadásszák a kóborlókat – felelte Dom.

– Ne aggódjon, Bernie rendben van!

Hoffman nem túl meggyőzően igyekezett úgy tenni, mintha az indák jobban érdekelnék.

– Azt rohadt helyesen teszi!

– Ha meg akarja keresni, uram, falazhatok Prescottnak...

Dom mindig is kedvelte Hoffmant, de mostanában egyre jobban sajnálta a szegény öreg csontot. Megözvegyült, és magát hibáztatta érte. Dom nagyon jól ismerte az efféle fájdalmat. De Hoffman végül megkockáztatott egy új kapcsolatot, és Dom tudta, hogy erre ő sosem lenne képes.

– Kösz, Dom – mondta végül Hoffman. – De mindenki jobban járna, ha én az elnökre vigyáznék. – A kilyuggatott talajon felmászva megvizsgálta az egyik hólyagot, amely már csak kőkemény szürke dudorokból állt, fonálkeresztre emlékeztető jelekkel. – Mégis, hogy a rossebbe tudtak bejutni a szárazföldre a szemétládák?

Dom időről időre még hallotta egy-egy felrobbanó polip durránását a távolban, miközben figyelte, ahogy Prescott bejárja a környéket, és az indák körüli füvet bolygatja. A vízhatlan kabátjában, sáros csizmájával vidéki parasztra emlékeztetett, aki épp a termést vizsgálja.

Persze, ez nem hétköznapi vizsgálat volt. Dom úgy érezte, elég jól ismeri már Prescottot ahhoz, hogy megkülönböztesse az elnök szokványos eljárását a küldetéstudatos viselkedésétől, és ez a Prescott nagyon figyelmes volt. Leguggolt, hogy felvegyen valamit, és megnézte a tenyerében heverő tárgyat. Majd elővett egy darab papírt, és gondosan becsomagolta.

– Mégis, mit művel? – kérdezte Baird.

– Szerinted majd pont nekem fogja elmondani? – morogta Hoffman, miközben szőrös szemmel nézett Prescottra, ahogy Sam nevezte ezt a tekintetét. A szintiszta gyanakvás és harag nézése volt ez, összehúzott szemekkel és szoros, kegyetlen vonalba szorított ajakkal. – Ne bosszants fel, tizedes!

Háború volt ez a háborún belül – Prescott Hoffman ellen. Dom már elkötelezte magát, és kétségtelen volt, hogy egészen a keserű végkifejletig ki fog tartani régi felettese mellett. Mégis miféle állam-

fő titkolózna a szárnysegédje, a fegyveres erők parancsnoka előtt, mikor körülöttük mindenhol szarvihar dúl?

Hát Prescott... Legyenek bármik az utolsó megmaradt titkai, mind ott voltak az adatlemezben, amelyet Baird olyan gondosan óvott a páncélja alatt, mint dilinyós kotlós a tojásokat. Bitang nehéz volt mostanában beszédbe elegyedni Prescott-tal anélkül, hogy az ember ne akarja megragadni a gallérját, és kirázni a seggfejből az igazságot – bármi is legyen az. Csak annak a lehetősége fogta vissza Domot ettől, hogy új Lambent-indák juthatnak ki a szárazföldre.

Mikor Prescott visszament hozzájuk, tekintetében tükröződött, hogy számít mindenki teljes figyelmére. Most már valami mást tartott a kezében, és úgy tartotta fel a fénybe a hüvelyk- és mutatóujja között, mintha gyémántot talált volna. Egy polippáncélhoz csatlakozó, ujjnyi hosszú tüskére emlékeztetett.

– Uraim – kezdte, de amikor nem a felfedezését nézte, akkor egyenesen Bairdre bámult –, észrevettek valami újdonságot a polipokon?

– Még alig álltunk neki összeírni, milyen fajta újdonságokat találtunk az indákon, elnök úr – felelte Baird. – De írja a többihez, és előbb-utóbb utánanézzünk!

– Gerinc! Ezek az izék gerincet növesztettek, tizedes! – Prescott úgy adta oda neki a polipdarabot, mintha meg se hallotta volna a gúnyolódását. Dom átkukucskált Baird válla felett, és meglátta, hogy a cucc ugyanabból a vastag, zöldesszürke anyagból áll, mint a polipok külső héja. – Úgy vélem, fejlődnek.

HÁROM KILOMÉTERRE AZ INDÁK TERÜLETÉTŐL

Bernie végül egy ricinusmezőn érte utol Marcust, és igyekezett nem vénnek és kimerültnek látszani.

A termés épp virágzott, és ettől úgy tűnt, mintha valami sáfrány-sárga, párás szőnyeg ölelné körbe őket, amelynek émelyítő illata tömjénfüst módjára lengte be a környéket. Marcus körbegázolt a derékmagasságú növénytakaróban, Macet szólomatva.

– Valahol itt kell lennie! – lihegett Bernie. A feje lassan megfájdult az erős szagtól. – Úgyis jelez, ha talál valamit.

– Lehet, hogy megsemmisítik magukat, ha nem találnak időben célpontot.

– De az is lehet, hogy nem – felelte a nő. – Talán párt keresnek, és nekilátnak vérszomjas polipbábik gyártásának.

Marcus megfordult, és elkapta, hogy a nő őt bámulta.

– Oké! Számítsunk a legrosszabbra! – Ezután elkezdte átkutatni a növényzetet, Lancerjével lökve félre a leveleket. – Mac? Mac!

Bernie kihasználta a pillanatnyi haladékot, hogy lélegzethez jusson, és füleljen, hátha mozgást hall.

– Sose volt kutyád kölyökkorodban, ugye?

– Soha. – Marcus, aki minden erőfeszítés nélkül tanult bele mindenbe, eléggé nehezen vette, hogy a kutyaidomításban percek alatt csúfos kudarcot vallott. – Annyira azért nincs begazolva, hogy polipokat hajkurásszon?

– Láttad, milyen bevetés közben – emlékeztette Bernie. – Kiképezték, hogy szokja a fájdalmat. Ha valami bántja, csak még agresszívebb lesz.

Egy traktor távoli robajára kapta fel a fejét, de azt nem látta, hogy a mezőn van-e, vagy máshol. Talán csak egy farmer volt, aki mit sem tudott a reggeli drámáról, és csak a dolgát végezte, vagy valaki az úton épp azon volt, hogy kiderítse, miért voltak helikopterek meg robbanások a környéken. Óvatosan mozgott a ricinusmező sorai között, próbálva nem letaposni a növényt.

– Mac! – ujjait a szájába véve füttyentett. – Mac! Lábhoz!

Marcus újra mozgásba lendült, lassú, határozott lépéseket téve. A polipok még sose menekültek el korábban. De ha megtanulták, hogy vadásszanak a prédára... Nem, erre gondolni se mert.

Még azt sem tudjuk, bújnak-e elő indák olyan helyeken, ahol nem is látjuk őket.

És senki nem tudta, hogy ez csak egy elszigetelt eset, amit ki lehet bírni, vagy a vég kezdete. Nem lehetett tudni, mennyire is kellene pánikba esniük. Bernie hallotta Marcus légzését a fülesében, ami egyre halkabb és gyorsabb lett, ahogy egyre beljebb jutottak a szagos sárga tengerben. Ügyelt arra, hogy Marcus mindig a látómezeje szélén legyen arra az esetre, ha gond lenne a rádióval.

A traktor zaja egyre erősödött, mintha az ő irányukba tartana, de Bernie még mindig nem látta. A mező elég hepehupás volt ahhoz, hogy elrejtse egy közeledő járművet. Vagyis a polipokat se látná meg, csak akkor, amikor már a közvetlen közelében vannak.

Olyan volt, mint átkelni egy aknamezőn. Haladás közben néhány méterre maga elé figyelt, függőlegesen mozgatva a tekintetét a látóhatár és a föld között, hátha mozgást lát a növényzetben. Csak abban bízhatott, hogy ha motozást hall, az talán nyújt néhány másodpercnyi előnyt.

– Állj! – cövekelt le hirtelen Marcus.

A ricinus közé célzott a fegyverével, visszalépve a növények közül a vékony, tiszta földsávra a barázda végén. Bernie csak a traktor pufogását hallotta.

Ekkor a növényzet megrázkódott. Bernie reflexből célra tartott. Egy polip iszkolt elő a ricinusok közül, Marcus tüzet nyitott, és a

lény olyan közel volt a csizmájához, mikor szétrobbant, hogy majdnem elvesztette az egyensúlyát. Bernie megpördült, hogy fedezze, még több polipra számítva. Ahol egy van, ott a társai sem lehetnek messze.

– És mostantól minden áldott napunkat ezzel kell majd töltenünk – morogta Marcus, letörölve mellpáncéljáról egy jókora cafatot a polip húsából. – Ez biztos sok készletet felemészt majd.

Ekkor már tényleg úgy hangzott, hogy a traktor feléjük tart, de Bernie nem erre figyelt, hanem a polipok zajára. Több helyről is zizegést hallott. Elhelyezkedett, hogy rögvest szembenézzen velük.

Nem félek tőletek, kis mocskok! Sok haverotokkal végeztem már! Gyertek! Gyertek, és megkapjátok! Bosszút állok mindegyik katonáért, akit megcsonkítottatok!

– Az istenit! – pördült meg Marcus.

Bernie majdnem tüzet nyitott. De a fedezék mögül előbújó szürke alak nem polip volt. Marcus leengedte a karabélyát, és hátralépett. Csak Mac volt az, lihegve és izgatottan. Úgy lekushadt, mintha jó búvóhelyre számítana, de Marcus éppolyan gyanakvóan figyelte a kutyát, mint az eb őt.

– Te mocskos kis bolhazsák! Ne merészed még egyszer így megijeszteni a mamit! – Bernie megkönnyebbülten ragadta meg Mac nyakörvét, majd rákapcsolta a pórázt, és hagyta, hogy visszavezesse a növények közé. – Nem kedveled túlzottan a kutyákat, igaz, Marcus?

– Ez nem kedv kérdése – felelte amaz. – Megszokásé.

– Akarsz beszélni róla?

Marcus néhány méterrel előtte haladt, háttal a nőnek. A nő látta, hogy kissé megmozdította a fejét, mintha azt mérlegelné, feleljen-e, vagy sem.

– Börtön – válaszolta végül.

Bernie meglegedett ezzel a válasszal. Marcus sosem fog beszélni a Födémbe eltöltött négy évről, de talán mindenkinek jobb volt így. Ha az emberi túlkapasokról volt szó, Bernie sok mindent el tudott képzelni. De abban közel sem volt biztos, tudni akarja-e, hogy az emberi kegyetlenség kútja sokkal mélyebb, mint ahogy azt ő elképzei.

A traktor zaja egyre közeledett.

– Meg akarja tudni, mi a rossebet csinálunk a veteményében – vélte Bernie.

– Azt hittem, mind figyelik a rádióadásokat.

– Nem várhatod el tőlük, hogy az összes csatornát figyeljék.

– Akkor jobb, ha figyelmeztetjük, mielőtt összefut egy polippal. Nem tudhatja, hogy a környéken ólálkodnak.